

Sygn. akt III C 945/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Justyna Pikulik
Protokolant:	stażysta Krzysztof Klak

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2022 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa E. C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko A. W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda E. C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. rzecz pozwanej A. W. kwotę 1.017 zł (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt III C 945/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 sierpnia 2020 roku powód – E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od A. W. kwoty 2.657,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazano, że wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną ze spółką (...) Sp. z o.o. (obecnie (...) Sp. z o.o.) z siedzibą w W. (wierzyciel pierwotny) w dniu 13 lipca 2018 roku umowy pożyczki o numerze (...). Następnie, pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. Ponieważ pozwana nie dokonywała spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, umowa została wypowiedziana i z dniem 19 kwietnia 2020 roku kwota stała się wymagalna. Wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. w dniu 20 sierpnia 2018 roku. Następnie powód zawiadomił pozwaną o nabyciu przedmiotowej wierzytelności.

Powód podał, że łączna wartość przedmiotowej wierzytelności na dzień przygotowania pozwu wyniosła 2.657,23 zł, na co złożyły się następujące kwoty:

-1.252,90 zł jako suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki;

-47,34 zł jako suma odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy;

-181,99 zł jako suma odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu;

-1.175,00 zł jako prowizja za udzielenie pożyczki, naliczona zgodnie z warunkami umowy.

Jako datę wymagalności roszczenia strona powodowa wskazała datę 19 kwietnia 2020 roku.

8 września 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygnaturze VI Nc-e 1199440/20 wydał postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W dniu 22 lutego 2021 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniający żądanie powoda.

W określonym terminie, pozwana A. W. reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zaprzeczyła, aby w dniu 13 lipca 2018 roku zawarła umowę pożyczki ratalnej ze spółką (...) Sp. z o.o. o treści wskazywanej przez powoda. Nadto, pozwana podniosła, że powód nie wykazał, aby doszło do wypłaty na rzecz pozwanej środków z powoływanej umowy pożyczki. Wskazała dalej na brak podpisu umowy pożyczki, akceptacji warunków umowy, a także na brak legitymacji czynnej powoda.

W uzasadnieniu podniesionych zarzutów pozwana podniosła, że cesji wierzytelności nie można domniemywać i winna ona wynikać bezpośrednio z przedłożonych dokumentów. Powód winien zatem, stosownym dokumentem, wykazać, że konkretna wierzytelność, przysługująca wierzycielowi pierwotnemu przeciwko pozwanej, podlegała cesji na jej rzecz. Porozumienie z 20 sierpnia 2018 roku odwołuje się do szeregu umów, w tym ramowej umowy współpracy z 30 marca 2018 roku między E. D. i SuperGrosz oraz ośmiu umów sekurytyzacji między tymi podmiotami. Żadna z tych umów nie została przedłożona, brak jest dowodu, że obejmowała wierzytelność względem pozwanej, a tym samym dowodu na przeniesienie jej przez spółkę (...) Sp. z o.o. na rzecz podmiotu E. D.. W zakresie pozostałych zarzutów pozwana podniosła, że przedłożony przez powoda dokument określony jako „umowa pożyczki ratalnej” nie został podpisany. Wskazała, że brak jest dowodu, aby pozwana знаła i akceptowała treść umowy, a w szczególności – że umowę taką zawarła. Strona powodowa w żaden sposób nie wskazała, ani tym bardziej nie udowodniła w jakim trybie przedmiotowa umowa z pozwaną miała zostać zawarta. Pozwana zakwestionowała także, aby przeprowadziła procedurę kredytową i złożyła wniosek o pożyczkę. Pozwana podniosła także, że kwota prowizji w wysokości 2.115,00 zł przy całkowitej kwocie pożyczki i czasie, na który została zawarta jest rażąco zawyżona i stanowi klauzulę abuzywną z art. 385¹ kc.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, powód E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. podtrzymał dotychczas zajmowane stanowisko. Przywołując szereg przepisów prawnych wskazał, że w związku z tym, iż pozwana uregulowała przed złożeniem pozwu część kwoty pożyczki w wysokości 2.033,81 zł, to mamy do czynienia z uznaniem niewłaściwym roszczenia. Powód podkreślił, że kwota 2.115,00 zł z tytułu opłaty operacyjnej nie przekraczała maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu,

wobec czego postanowienia dotyczące wysokości opłaty operacyjnej, nie mogą stanowić klauzul abuzywnych, bowiem mieszczą się w granicach dozwolonych przez ustawodawcę. Odnośnie do legitymacji czynnej powoda podniesiono, że powód przedłożył do akt sprawy umowę cesji wraz z załącznikiem dotyczącym wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu od pozwanej. Niezależnie od powyższego, powód wskazał także, że fakt skutecznego przejścia na powoda wierzytelności, która wynika z umowy pożyczki potwierdza już samo dysponowanie przez powoda dokumentami pożyczki oraz danymi pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 4 stycznia 2022 roku pozwana A. W. także podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Pozwana wskazała, że nie kwestionuje prawnej możliwości zawarcia umowy na odległość, w tym umowy pożyczki konsumenckiej, co dopuszczalne jest także przez ustawę o kredycie konsumenckim, nie zmienia to jednak faktu, iż konieczne jest wykazanie, iż każda ze stron umowy złożyła oświadczenia o związaniu się umową takiej treści, akceptowała jej postanowienia i godziła się z wszystkimi przewidzianymi w niej warunkami, w tym – co szczególnie istotne w okolicznościach niniejszej sprawy i przedkładanej przez powoda treści umowy pożyczki ratalnej – także zastrzeżonymi w niej kosztami i opłatami. Pozwana nadto podkreśliła, że część przedkładanych przez powódkę dokumentów została powielona, a nowe dokumenty także nie potwierdzają, aby pozwana zawarła sporną umowę pożyczki ratalnej o treści wskazywanej przez powoda. Powódka nie wykazała także, aby pozwana przeszła procedurę weryfikacyjną, oraz złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza internetowego, złożyła oświadczenie woli o udzieleniu pożyczkodawcy pełnomocnictwa do zawarcia umowy pożyczki, a także aby otrzymała od pożyczkodawcy kwotę pożyczki i dokumenty na trwałym nośniku. Pozwana zaprzeczyła także, aby miała uznać roszczenie i wskazała, że na tę okoliczność także brak jakichkolwiek dowodów przywołanych przez powoda.

W piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2022 roku powód E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. podtrzymał dotychczas zajmowane stanowisko, a nadto podniósł, że pozwana w toku postępowania nie kwestionowała, że rachunek na który pożyczkodawca wypłacił środki nie należy do pozwanej. Powód mając na uwadze powyższe wskazał, że zupełnie nieracjonalne byłoby działanie powoda czy pożyczkodawcy, który bez wniosku ze strony pożyczkobiorcy, przelewałby na jej konto kwotę pożyczki, o którą nie wnioskowała, narażając się w ten sposób na sankcję przewidzianą w art. 5 ustawy o prawach konsumenta.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W myśl § 3 ust. 2 umowy pożyczki ratalnej numer (...) z dnia 13 lipca 2018 roku (dalej jako „umowa”), w celu udzielenia pożyczki ratalnej pożyczkobiorca powinien dokonać rejestracji oraz utworzyć profil na stronie internetowej pożyczkodawcy. Zgodnie z § 4 ust. 1, 2, 3 i 6 umowy, przyznanie pożyczki ratalnej uzależnione jest od pozytywnej weryfikacji wniosku o pożyczkę ratalną oraz oceny zdolności kredytowej pożyczkobiorcy. Pożyczkobiorca przed zawarciem umowy pożyczki ratalnej składa oświadczenie woli w formie elektronicznej i udziela pożyczkodawcy pełnomocnictwa obejmującego umocowanie pożyczkodawcy do zawarcia w imieniu pożyczkobiorcy umowy pożyczki ratalnej i wyraża również zgodę na to, aby przy jej zawieraniu pożyczkodawca występował jednocześnie jako pełnomocnik pożyczkobiorcy i jako druga strona tej umowy. Po wydaniu pozytywnej decyzji udzieleniu pożyczki ratalnej, pożyczkodawca bezzwłocznie, w terminie nie dłuższym niż 14 dni, przekazuje kwotę pożyczki pożyczkobiorcy przez przelew na jego rachunek bankowy wskazany w umowie. Pożyczkobiorca oświadcza, że otrzymał i zapoznał się z treścią formularza informacyjnego, tabelą opłat i prowizji oraz harmonogramem rat.

Dowód:

- umowa pożyczki ratalnej z dnia 13.07.2018 r. – k. 26-36,

Pozwana A. W. nie dokonała rejestracji oraz nie utworzyła profilu na stronie internetowej pożyczkodawcy – spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a tym samym nie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki zawieranej przy dokonywaniu rejestracji elektronicznej.

Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. sporządziła dla A. W. harmonogram spłat dla kwoty pożyczki, z terminem spłaty przypadającym na dzień 13 lipca 2021 roku oraz formularz informacyjny, w którym zostały przedstawione warunki pożyczki, jaka miała być zawarta na podstawie umowy z dnia 13 lipca 2018 roku.

A. W. nie zawarła umowy pożyczki numer (...) z dnia 13 lipca 2018 roku, a kwota będąca przedmiotem umowy pożyczki nie została przelana na rachunek bankowy o numerze (...) wskazany w § 4 ust. 3 ww. umowy.

Dowód:

- harmonogram rat dla pożyczki ratalnej – k. 37,
- tabela opłat i prowizji – k. 38,
- formularz informacyjny – k. 134-133,

W dniu 3 marca 2018 roku pomiędzy spółką (...) Sp. z o.o. a podmiotem E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. doszło do zawarcia umowy ramowej współpracy, w ramach której podmiot E. D. zobowiązał się do nabywania wierzytelności wynikających z umów pożyczek zawartych przez spółkę (...), a spółka zobowiązała się do ich zbywania na rzecz E. D. przez wskazany w umowie o współpracę okres.

Na podstawie umowy sekurytyzacji z dnia 17 lipca 2018 roku, spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. jako cedent przelała na rzecz podmiotu E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wierzytelności określone w § 2 ust. 1 wskazanej wyżej umowy, a cesjonariusz oświadczył, że przelew tych wierzytelności bezwarunkowo przyjmuje. Saldo przelanej wierzytelności wynika z załącznika do umowy sekurytyzacji z dnia 17 lipca 2018 roku i wynosi 4.571,99 zł, z datą wymagalności przypadającą na dzień 19 kwietnia 2020 roku.

W dniu 20 sierpnia 2018 roku zawarto porozumienie pomiędzy E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. a spółką (...) Sp. z o.o., w ramach którego, w § 1 ust. 2 ustalono, że wszelkie prawa i obowiązki wynikające z umowy ramowej o współpracę z dniem 20 sierpnia 2018 roku przeszły z E. D. na podmiot E. C..

Następnie w dniu 20 sierpnia 2018 roku E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. zawarł z E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności, w ramach której cedent przelał na cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu względem pozwanej w kwocie 4.571,99 zł. Pomiędzy tymi podmiotami zawarto także aneks do umowy przelewu wierzytelności w dniu 21 sierpnia 2018 roku.

W dniu 30 grudnia 2019 roku, powód zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności.

Dnia 13 stycznia 2020 roku E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., sporządził pismo, w którym wezwał A. W. do zapłaty kwoty zaległości z tytułu umowy pożyczki zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

W dniu 5 marca 2020 roku, powód wypowiedział umowę pożyczki pozwanej i wezwał ją do dokonania spłaty całej zaległej kwoty, która na dzień 5 marca 2020 roku wyniosła 2.464,75 zł.

Dowód:

- umowa sekurytyzacji z dnia 17.07.2018 r. z załącznikiem – k. 113-115,
- umowa ramowa współpracy z dnia 30.03.2018 r. – k. 116-131,

- odpis pełny z KRS – k. 142- 146,
- aneks do umowy przelewu wierzytelności z dnia 21.08.2018 r. – k. 108-110
- wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych – k. 9-11,
- umowa przelewu wierzytelności – k. 13-20,m
- porozumienie z dnia 20.08.2018 r. – k. 21-25,
- wezwanie do uregulowania wierzytelności – k. 39-40,
- zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 41-42,
- wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 05.03.2020 r. – k. 43-44,

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. przeciwko A. W. okazało się nieuzasadnione i jako takie należało je oddalić.

Przedmiotowe roszczenie powód wywodził z umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13 lipca 2018 r. zawartej pomiędzy pozwaną, a spółką (...) Sp. z o.o., a także z umowy cesji wierzytelności z dnia 20 sierpnia 2018 r., aneksowanej w dniu 21 sierpnia 2018 r. i porozumienia z dnia 20 sierpnia 2018 r., zawartych pomiędzy pierwotnym wierzycielem – pożyczkodawcą, a ówczesnym nabywcą wierzytelności.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowiły przepisy art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528), art. 720 kc oraz 509 § 1 k.c. Zgodnie z art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Natomiast art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest wydanie drugiej stronie przedmiotu pożyczki, natomiast obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki w umówionym terminie. Przepis art. 509 § 1 k.c. stanowi zaś, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda, których autentyczność nie była co do zasady w toku procesu kwestionowana. Strona pozwana kwestionowała jedynie moc dowodową poszczególnych dokumentów i wydruków, podnosząc szereg zarzutów przeciwko każdemu z dowodów, które przedłożył powód. Nadto, strona pozwana podnosiła wielokrotnie zarzut, że powód nie sprostał ciężarowi dowodowemu, bowiem nie wykazał istnienia wierzytelności.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, aby pomiędzy pozwaną, a poprzednikiem prawnym powoda doszło do zawarcia umowy pożyczki, z której powód wywodził swoje roszczenie.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przy czym na podstawie art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, że to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że jego poprzednik prawny zawarł

z pozwaną umowę pożyczki, z której powód wywodził swoje roszczenia oraz że kwota pożyczki została przeniesiona na pożyczkobiorcę. W dalszej kolejności powód zobowiązany był wykazać, że skutecznie nabył dochodzoną pozewm wierzytelność. Na pozwanej natomiast ciążył obowiązek wykazania, że zwróciła pożyczkodawcy kwotę pożyczki. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanych przepisów, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Art. 6 kc rozumiany być musi również w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518). W niniejszej sprawie ciężar dowodu aktualizował się w pierwszej kolejności po stronie powodowej, która zobowiązana była wykazać fakt zawarcia umowy pożyczki, a następnie jej dokładną treść, w tym wysokość pożyczki i odsetek, ewentualnie innych opłat a także, że pożyczkodawca przekazał kwotę pożyczki do dyspozycji pożyczkobiorcy.

W ocenie Sądu powód nie wykazał zawarcia przez pozwaną ze spółką – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 13 lipca 2018 r.

Zgodnie z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Zgodnie zaś z art. 61 § 1 i § 2 k.c.. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej (§1). Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią (§2).

Artykuł 60 k.c. wyraża zasadę swobody formy, wedle której wola osoby skierowana na wywołanie zamierzonego skutku prawnego związanego z dokonywaną czynnością prawną, może być uzewnętrzniona w każdy dowolny sposób, ujawniający ją tak, że staje się dostatecznie zrozumiała dla adresata. W konsekwencji ujawnienie woli osoby dokonującej czynności prawnej może nastąpić także w sposób dorozumiany, przez jakiegokolwiek zachowanie się, uzewnętrzniające tę wolę w sposób obiektywnie zrozumiały, które wyraża wolę wywołania skutków prawnych, objętych treścią czynności prawnej. Złożenie oświadczenia może być zarówno jednostkową czynnością, jak i całym procesem zachowań podmiotu składającego to oświadczenie, o ile w oparciu o całokształt okoliczności można podmiotowi składającemu oświadczenie przypisać zamiar wywołania określonych skutków prawnych, czyli gdy zachowanie to niesie za sobą określony komunikat mający wywołać skutki prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt IV CSK 179/16, Legalis 1587604). Aby jednak mówić, że doszło do czynności prawnej polegającej na zawarciu umowy konieczne jest w pierwszej kolejności ustalenie, że doszło do złożenia dwóch zgodnych oświadczeń woli, a następnie, że oświadczenia te były skuteczne. O fakcie złożenia oświadczenia woli decydują w szczególności okoliczności, czy składający oświadczenie w ogóle wyraził swoją wolę – w zasadzie w dowolnej formie, o ile forma ta w wystarczający sposób wolę tę ujawniła oraz czy oświadczenie to doszło do adresata w rozumieniu art. 61 § 2 k.c. Natomiast o skuteczności złożonego oświadczenia woli decydują w szczególności takie okoliczności, jak zdolność do czynności prawnych, forma czy należyte umocowanie. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Przy czym w przepisie tym nie określono skutków prawnych niedochowania formy pisemnej przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki, zatem przyjąć należy, że zastrzeżona ona została jedynie dla celów dowodowych. Niedochowanie tej formy przez jedną ze stron nie skutkuje nieważnością umowy, a tym samym nie uniemożliwia złożenia oświadczenia woli w sposób dorozumiany (w sposób konkludentny).

Tylko zastrzeżenie wymogu zachowania określonej formy oświadczenia (pisemnej) ad solemnitatem wykluczałoby możliwość skutecznego złożenia oświadczenia w sposób konkludentny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lipca 2019 roku, sygn. akt V ACa 118/18).

W ocenie Sądu materiał dowodowy sprawy nie dawał podstaw do przyjęcia, aby pozwana złożyła oświadczenie woli w jakiegokolwiek formie, skutkujące zawarciem w dniu 13 lipca 2018 r. umowy pożyczki o numerze (...). Brak było jakiegokolwiek dowodu świadczącego o tym, aby pozwana w ogóle wyraziła swoją wolę i aby oświadczenie to zostało złożone pożyczkodawcy. Sąd podzielił w tym zakresie zarzut pozwanej, że w oparciu o zaproponowany przez powoda materiał dowodowy nie sposób ustalić, aby doszło do zawarcia tej konkretnej umowy pożyczki, z której powód wywodził swoje roszczenie. Nie zostały przedłożone dowody wskazujące na to, aby pozwana dopełniła pełnej i prawidłowej rejestracji w systemie teleinformatycznym poprzednika prawnego powoda, w ramach której wyraziła również wolę zawarcia umowy pożyczki. Wskazać wszak należy, że obowiązek ten wynika de facto z postanowień umowy i zgodnie z § 3 ust. 1 i 2 umowy - jest warunkiem udzielenia pożyczki.

Odnosząc się do poszczególnych dowodów wskazywanych przez powoda wskazać należało, że do zawarcia umowy pożyczki w formie elektronicznej koniecznym było w pierwszej kolejności dokonanie samodzielnej rejestracji na stronie internetowej i wypełnienie znajdującego się tam formularza. Następnie, po prawidłowym wypełnieniu formularza rejestracji pożyczkobiorcy pożyczkodawca dokonuje ustaleń przewidzianych w § 4 umowy pożyczki. Według twierdzeń powoda do zawarcia umowy miało dojść w dniu 13 lipca 2017 roku, r., tymczasem nie przedstawił on żadnych dowodów na poparcie tego faktu, a w na pewno nie wynika z dotychczas zebranego materiału dowodowego, aby pozwana jakkolwiek oświadczyła, iż otrzymała i zapoznała się z treścią formularza informacyjnego, tabelą opłat i prowizji oraz harmonogramem rat. Nadto, z materiału dowodowego, oprócz twierdzeń powoda zawartych w piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2021 roku nie wynika także w żadnej mierze to, aby pozwana dotychczas uiściła jakąkolwiek kwotę tytułem spłaty pożyczki. Powód celem wykazania tego faktu nie przedłożył stosownych dokumentów chociażby w postaci potwierdzenia przelewów bankowych, co tym samym sprowadza się do tego, że nie może być mowy o uznaniu niewłaściwym roszczenia powoda przez pozwaną.

W konsekwencji tego, że pozwana nie zakończyła, a nawet nie rozpoczęła procesu rejestracji, w wyniku którego miało również dojść do zawarcia umowy pożyczki, brak było podstaw do ustalenia, czy rachunek z którego dokonano przelewu jest rachunkiem poprzednika prawnego powoda, a rachunek na który dokonano przelewu rachunkiem bankowym pozwanej i wreszcie – czy doszło w ogóle do jakiegokolwiek przelewu, skoro powód sam nie przedstawił dowodów na poparcie tego faktu. Wreszcie zapatrywania Sądu nie zmieniały wydruki harmonogramu spłaty, formularza informacyjnego i samej umowy ramowej, gdyż również na podstawie tych dowodów nie sposób ustalić, aby pozwana wyraziła wolę zawarcia umowy pożyczki na warunkach wynikających z tych wydruków i że ostatecznie taką umowę zawarła. Jakkolwiek powód słusznie podniósł, że umowa pożyczki nie wymaga formy pisemnej, jednakże, jak już zostało wskazane, aby mówić, że doszło do czynności prawnej polegającej na zawarciu umowy, konieczne jest w pierwszej kolejności ustalenie, że doszło do złożenia dwóch zgodnych oświadczeń woli, a następnie, że oświadczenia te były skuteczne. Materiał dowodowy sprawy nie pozwalał na poczynienie takich ustaleń. Pomimo, że zawarcie umowy mogłoby przybrać postać elektroniczną, to powód nie wykazał, aby pozwana złożyła oświadczenie, które wyrażałoby jej wolę.

Sąd zwraca również uwagę, że fakt sprzedaży wierzytelności nie może stawiać nabywcy wierzytelności w pozycji korzystniejszej niż posiadał dotychczasowy wierzyciel. Fakt zawarcia umowy cesji nie implikuje istnienia wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu. Nie może być bowiem tak, że okoliczność zawarcia umowy cesji zwalnia powoda z obowiązku dowiedzenia istnienia źródła roszczenia, jego ukształtowania co do wysokości, wymagalności i stawia go w sytuacji bardziej korzystnej niż znajdowałby się pierwotny wierzyciel. Nie sposób również ustalić faktu istnienia wierzytelności jedynie w oparciu o dokument oznaczony jako załącznik do umowy cesji, gdyż w istocie jest to jedynie wydruk zawierający tabelkę, w której zamieszone są dane pozwanej i inne informacje. Wydruk ten nie potwierdza istnienia wierzytelności objętej umową cesji. Jeśli jest podpisany, to stanowi on dokument prywatny i dowodzi jedynie tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie o treści ujętej w tym dokumencie. Jest to dowód, że na rachunku poprzednika prawnego powoda odnotowana była określona

wierzytelność, nie zaś, że wierzytelność ta istnieje co do zasady jak i wysokości. Na marginesie Sąd wskazuje, co zresztą słusznie dostrzegła pozwana, iż powód przedstawił w toku postępowania szereg dokumentów, które miałyby potwierdzać skuteczne nabycie wierzytelności przez powoda. Przeanalizowanie treści przedłożonej umowy sekurytyzacji oraz umowy ramowej współpracy pozostaje właściwie niemożliwa do zrekonstruowania z uwagi na zanonimizowanie obszernych jej fragmentów, często będących kluczowymi dla zrozumienia postanowień umowy. Nie sposób uznać, by wykazano także zapłatę ceny za konkretne przenoszone wierzytelności, ponieważ mimo przedłożenia dwóch potwierdzeń przelewu nie jest możliwe ich powiązanie z konkretną umową, obejmującą właśnie wierzytelność względem pozwanej. W potwierdzeniach mowa jest o „umowie sprzedaży portfela” oraz „umowie sekurytyzacji z dnia 3 lipca 2018 roku”, podczas gdy wierzytelność względem pozwanej miała być objęta późniejszą umową sekurytyzacji z dnia 17 lipca 2018 roku.

Podsumowując powyższe Sąd doszedł do przekonania, że powód nie wykazał faktu zawarcia umowy pożyczki, pomimo tego, że z faktów tych wywodził skutki prawne. Zgodnie z przywołanymi ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.) ciężar dowodu wykazania tych okoliczności spoczywał na powodzie. Ciężarowi temu powód nie podolał, co przesądziło o oddaleniu powództwa (pkt 1 wyroku)

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w pkt 2 wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu zawartą w przepisie art. 98 § 1 k.p.c. który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i przepisem art. 108 § 1 kpc, zgodnie z którym sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.). Na koszty poniesione przez pozwaną w niniejszej sprawie składały się kwota 900 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej- adwokata (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów), 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także kwota w wysokości 100,00 zł tytułem opłaty sądowej od skargi na orzeczenie referendarza, uiszczonej przez pozwaną. Łącznie koszty te wyniosły 1.017. W związku z powyższym, Sąd w punkcie II wyroku zasądził od powoda E. C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. rzecz pozwanej A. W. kwotę 1.017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, zgodnie ze znowelizowanym brzmieniem art. 98 k.p.c., w myśl którego, od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ k.p.c.).